

Eli – den lilla vakthunden

Inspirationstext till temaområdet om bronsåldern, DigiNord

För länge, länge sedan, under bronsåldern, bodde syskonen Anni och Aro i en liten by nära havet. Deras familj levde av jorden, djuren och de gåvor som naturen gav. Varje dag hjälpte barnen till – Aro följde med sin far till jakt och fiske, medan Anni samlade bär och örter med sin mor.

Men det fanns något som gjorde deras dagar extra speciella.

En liten hundvalp.

De hade funnit den en sval morgon, gömd bland högt gräs vid skogsbrynet. Den darrade och pep, knappt stark nog att stå. Pälsen var kall och blöt. Aro lyfte försiktigt upp den och Anni svepte in den i sin mantel.

– Vi måste ta hem den och ge den värme och mat, sa Anni.

Ari höll med och de bar hem valpen till sitt hus.

De gav den namnet Eli. Det betyder "den som ger liv".

Från den dagen blev Eli en del av familjen.

Valpen växte snabbt och följde barnen överallt. Den jagade fjärilar och trollsländor och sprang bredvid Aro när han övade med sitt lilla spjut. Men Eli var inte bara lekfull – hon var också modig.

En kväll, när dimman kröp in från havet och skymningen föll, hördes plötsligt ett märkligt ljud från skogen. Djuren i byn blev oroliga. Aro och Anni stannade upp där de lekte vid elden. Eli stelnade till.

Med ett dovt morrande sprang valpen mot ljudet. Barnen följde efter, deras hjärtan slog snabbt. Vid skogskanten stod en hungrig räv och smög mot familjens getter. Men Eli tvekade inte. Hon skällde högt, sprang fram och skrämde bort räven, som försvann in i mörkret.

Aro och Anni stod tysta en stund, sedan skrattade de av lättnad.

– Eli räddade oss! ropade Aija.

När de återvände till elden den kvällen strök deras mor hunden över pälsen och log.

– Den lilla valpen ni räddade... den har blivit vår beskyddare, sa hon.

Aro klappade Eli bakom öronen. Barnen visste att Eli alltid skulle finnas vid deras sida – som vän, som väktare och som en viktig del av deras familj.